

men ellers var der ikke noget præsteligt ved ham. Han var mørk i Huden som en Bonde og var ogsaa paaklædt som en Bonde, bar en bredskødet Frakke af Dyffel og et blomstret Bomuldstørklæde knyttet om Halsen i Stedet for Flip. Omkring Munden og ned over Hagen bredte sig en sort Skæggebund.

Pastor Vestrup havde godt vidst, at der var kommen Fremmede til Favsingholm. Han havde fra sit Vænge set Hyrevognen fra Randers, da den kørte gennem Landsbyen. Derfor var han netop kommen her. Men da han nu saa Asmus Hagen, var han nær ved at fortryde at have givet efter for sin Nysgærrighed. Til sin Ærgrelse og Skam følte han overfor denne elegante og verdensvante Herre pludselig noget af den ellers forlængst overvundne Forsagthed, der i gamle Dage saa tidt havde faaet ham til at slaa Øjnene ned for Folk, som han i sit Hjerte foragtede. Blandt andet blev han urolig ved Synet af den andens brocherede Silkevest og fik travlt med at knappe sin Frakke over Brystet, fordi hans egen var mærket af mange Aars Brug.

Hvad der overraskede Asmus Hagen var ikke desmindre netop den Selvsikkerhed, som Aarene havde givet den forrige Bondestudent, hvem han taaget erindrede som en forkommen Stakkel med et upaalideligt Blik. Han hilste paa ham med nogen Forbeholdenhed og sagde: